

ИЗКУСТВОТО НА УСПЕШНАТА МОЛИТВА

Гордън Линдзи

УРОК 1: УЧИЛИЩЕ ЗА МОЛИТВА

Както вече споменахме, целта на тази книга е да помогне на християните да се научат да се молят и да постигат резултати в молитвата си. Учениците на Христос са наблюдавали Господ в Неговите лични молитви. Те са виждали как Той е получавал определени отговори. Понякога се е молил с много кратка молитва. В други случаи се е молил с часове и с голямо усърдие. Но Той винаги се е молил докато победи. Ето защо, не е изненадващо, че когато един ден Той беше свършил молитвата Си, учениците дойдоха при Него и казаха: „Господи, научи ни да се молим” (Лука 11:1). Исус не само отговори на това запитване и им даде инструкции за това как да се молят, но и по време на цялото Негово служение Той продължи да им преподава уроци по това изкуство. Въпреки че и най-младият обръщенец може да се моли и да получава отговори, молитвата е изкуство от такава величина, че никой не може напълно да го овладее. Винаги има нови области, които да бъдат изследвани, нови възможности да бъдат овладявани и големи победи да бъдат печелени. Някои хора считат молитвата за упражнение, което има благотворно влияние върху тях. Молитвата наистина е благотворна, но е много повече от едно влияние. Това е едно реално средство, чрез което ние можем да получим определени отговори на определени въпроси. То е нещо, което може да направи невъзможното възможно. Въпреки всичко, молитвата е повече от това да молим Бог да снабди нуждите ни. Някои хора идват при Бог, за да го накарат да им даде материални благословения: храна, здраве, безопасност, комфорт. Както Яков при Ветил, те са предразположени да уеднаквят поклонението към Господа с хляба, който ядат и дрехите, които обличат. Но поклонение, което достига само до там, е изключително себелюбиво. Ние се покланяме на Господа, защото сме Негови създания, защото Той ни е направил по Негово подобие и образ и е вложил в нас дарове и потенциал, които ни правят шедьовъра на Неговото създание. Има много неща, които ние трябва да научим относно молитвата, ако искаме да бъдем експерти по това изкуство и да се наслаждаваме в неговите пълни възможности. Първото нещо, което трябва да разберем за нашия Бог, е, че Той е Бог на святостта. За жалост, в наше време има хора, които са лекомислени в отношението си към Бог. Истинският поклонник винаги приближава до Бог със страхопочитание. Когато Мойсей срещна Господ при горящия храст, той бе заставен да свали обувките от нозете си. Не е необикновено да чуеш хората да говорят относно святостта, но твърде често това се отнася до тяхната собствена святост. Ние нямаме нужда да говорим за нашата собствена святост, а за Божията. Когато Исаия видя Господ, той чу серафимите да казват един на друг: „Свят, свят, свят е Господ на Силите!

Славата Му пълни цяла земя.” Исаия видя себе си като несъвършен: “Горко ми, защото загинах, понеже съм човек с нечисти устни” (Исаия 6:5). Когато Исаия видя себе си такъв какъвто реално беше, едва тогава Бог успя да направи от него един от най-великите пророци на Израел. Защо толкова много молитви остават без отговор? Исаия ни дава отговора. Първо той казва: „Ето ръката на Господа не се е скъсила, та да не може да спаси, нито ухото му е отъпяло, че да не може да чува” (Исаия 59:1). До тук добре. Но пророкът продължава и казва: “Но вашите беззакония са ви отлъчили от Бога ви и вашите грехове са скрили лицето Му от вас, та не ще да чува” (Исаия 59:2). Молитвата често се приема като религиозен акт, като знак, че един човек е духовен, но това не винаги е така. Притчи казва: „Този, който отвърща ухото си от слушането на закона, дори и неговата молитва е мерзост.” Добре че Бог е милостив. След като Давид извърши своя ужасен грях срещу Урия, той бе воден да се моли: “Изпитай ме, Боже, и познай сърцето ми; опитай ме и познай мислите ми, и виж дали има в мен оскърбителен път, и води ме по вечния път.” Бог беше милостив към Давид и възстанови взаимоотношенията си с него. Ще успее в живота този, който се научи как да се моли. Всеки човек, който желае да изпълни целта, заради която е дошъл на земята и този, който направи завет с Бога, да пренася пред Него всичките си проблеми ежедневно, включително и тези за неговия дом, семейство, работа и всеки детайл от живота - той ще има успешен живот.

УРОК 2: МОЛИТВАТА ЗАПОЧВА С ПОКАЯНИЕ

„Също и на ония, които уповаваха на себе си, че са праведни, и презираха другите, каза и тая притча: Двама души възлязоха в храма да се помолят, единият фарисей, а другият бирник. Фарисеят, като се изправи, молеше се в себе си така: Боже, благодаря Ти, че не съм като другите човеци - грабители, неправедни, прелюбодейци и особено не като тоя бирник. Поста два пъти в седмицата, давам десятък от всичко що придобия. А бирникът като стоеше надалеч, не искаше дори очите си да повдигне към небето, а се биеше в гърди и казваше: Боже, бъди милостив към мен, грешника. Казвам ви, че този слезе у дома си оправдан, а не онзи; защото всеки, който възвишава себе си, ще бъде смирен, а който смирява себе си, ще бъде възвишен” (Лука 18:9-14). Тези думи на Исус са изключително важни. Исус привлича вниманието ни към този вид хора, които считат себе си за праведни и пренебрегват другите. Той използва притчата, за да покаже на всички, че са грешни и молитвата – „Господи, бъди милостив към мен, грешника” трябва да предхожда всяка друга. Модерните религиозни учения често дават представа, че човек може да получи достъп до Божиите благословения без лично покаяние. Това е сериозна грешка. Човек може да стигне до Отец само чрез Христос. Когато евреите отхвърлиха Исус, Той им каза с горчивина, че Бог не е техен Баща. „Ако Бог беше вашият Отец, вие щяхте да Ме обичате...” (Йоан 8:42-44). С други думи, човек в своето грешно естество, не може да се приближи до Бога, заради своите собствени цели. Когато сиропиникиянката дойде при Исус с молба да изцели дъщеря ѝ, Бог не ѝ отговори. Тя дойде при него повече като при Давидовия син, отколкото при сина на Бога. Но като човек Той не можеше да ѝ помогне. И когато най-накрая тя Го

разпозна като Господ и се смири напълно, без да разчита на своите собствени сили, но зависеше изцяло от Неговата милост, тогава Той чу нейната молитва и изцели дъщеря ѝ. Молитвата трябва да започне с дълбокото осъзнаване, че ние сме грешници. Когато Петър дойде за първи път в присъствието на Бога, бе изобличен дълбоко за своите грехове и извика: „Иди си от мен, Господи, защото съм грешен човек” (Лука 5:8). Осъзнавайки своето грешно състояние, той мислеше, че няма надежда за него. Но всъщност само след като осъзна, че е един голям грешник, тогава Бог можа да му помогне. Бог никога няма да заеме второ място в нашия живот. Трябва първо да приемем Него, преди да искаме благословения. Истинската молитва започва тогава, когато ние желаем Бог в нашия живот повече от всичко останало. „Тогава ще извикате към Мен и ще отидете, та ще Ми се помолите; и Аз ще ви послушам. И ще Ме потърсите, и ще Ме намерите като Ме потърсите с цялото си сърце” (Еремия 29:12-13). Действително, когато ние потърсим Бога с цялото си сърце, може да сме сигурни, че Той ще ни чуе и приеме. Като вярващи, приети от Отец чрез Христос, ние сме готови да се научим на изкуството на молитвата и имаме обещанието, че ако Го помолим за каквото и да е по Неговата воля, Той ще ни чуе. „И увереността, която имаме спрямо Него е това, че ако просим нещо по Неговата воля, Той ни слуша” (1 Йоан 5:14).

УРОК 3: РЕСТИТУЦИЯ

Има една старомодна дума „реституция”, която започна често да се употребява днес. Тя също е елемент от успешната молитва. Муди казва, че това е единственото нещо, до което се е докосвал, и само в редки случаи не е имал успех. Той е споделял с хората, че ако те си присвояват това, което не им принадлежи, техните молитви никога няма да достигнат до небето. Преди Закхей да срещне Исус, навярно е смятал себе си за честен човек, но след това нещата започнали да му изглеждат по-различни. Записани са единствено неговите думи: „Господи, ето давам половината от имота си на бедните; и ако някак съм ограбил някого несправедливо, връщам му четворно” (Лука 19:8). Правейки това изявление, Закхей признава, че е бил нечестен. Той извършва реституцията, която се изисква от закона. „Ако някой открадне вол или овца, та ги заколи или продаде, то да плати пет вола за вола и четири овце за овцата” (Изход 22:1). Ние откриваме, че този принцип на реституция се изисква от целия Закон. Човекът от тази диспенсация е трябвало да бъде толкова честен, колкото се е изисквало от стария Закон. Ние можем да приемем това като жалък сантиментализъм, който затруднява живота и затова е безполезен. Опитност на автора е, че не само миряните, но дори и някои служители грешат в това. Те плащат своите сметки само тогава, когато им е изгодно и като че ли не осъзнават, че е също толкова голямо престъпление в очите на Бога отказването да платиш този данък, както ако заплашиш някого с револвер и му вземеш парите. И при това често пъти те се чудят защо молитвите им остават без отговор. Само истинското покаяние може да донесе богат плод. Ако ние сме извършили нещо погрешно срещу някого, не трябва просто да искаме Бог да ни прости. Трябва да извършим реституцията. Няма съмнение, че молитвите на много хора остават без отговор,

защото в тяхното съзнание има нещо погрешно, нещо, което те отказват да поправят. Когато вземаме това молитвено решение, трябва да сме сигурни, че сме възстановили всичко, което е по нашите сили. Нека да прочистим канала към небето. В този аспект има още едно нещо, на което трябва да обърнем внимание.

УРОК 4: КОГАТО СЕ МОЛИТЕ, ПРОЩАВАЙТЕ

„И когато стоите на молитва, прощавайте, ако имате нещо против някого, за да прости и вашият Отец, Който е на небесата, вашите прегрешения” (Марка 11:25). Тези думи следват веднага след голямото молитвено обещание в Марка 11:24 – „За всичко, което поискате в молитва, вярвайте, че го получавате и ще ви се сбъдне.” Когато Исус каза: „Имайте вяра в Бога”, Той привличаше нашето внимание върху факта, че за да получим отговор на молитвата си, трябва да имаме изправни взаимоотношения с Бога. Със следващите думи Той ни показва, че ние трябва да имаме изправни взаимоотношения и с хората. Любовта ни към Бога и любовта ни към ближния не може да бъде разграничавана. Молитва, която излиза от сърце, което е в неизправни взаимоотношения с Бога или с хората, няма да устои. Господ ни учи на тази велика истина в Своята проповед на планината (Матей 5:23-24). Той каза на учениците си, че когато отидат с дар пред олтара и си спомнят, че имат нещо против брат си – да оставят първо дара там и да отидат да оправят взаимоотношенията си с брат си. Когато някои четат Марк 11:24-25, не разбират връзката между тези два стиха. Господ говори за динамичната сила на вярата - че нищо не е невъзможно за вярващия, и че който и да е, когато говори с вяра, ще има „каквото е поискал”. Следвайки това изявление, Господ ни въвежда в същността на простителността, която на пръв поглед ни се вижда да е съвсем друго нещо. Но има връзка, за да могат молитвите ни да бъдат отговорени. Казано е, че не трябва да очакваме простителност от Бог, докато ние не простим на нашия ближнен. Когато идваме в съзнание, че сме простили на брат си, ние откриваме, че по-лесно достигахме до вярата, която се изисква, за да получим обещанието. Понякога хората казват, че прощават, но това е простителност съшита с груби конци. Една относителна полупростителност всъщност изобщо не е простителност. Но как да се научим да прощаваме? Това може да стане като осъзнаем как ни е простил Бог. Без Неговата голяма милост ние всички щяхме да сме грешници, обречени на погубление. Защо да се безпокоим поради това, че някой ни е изпреварил? Не е ли по-добре да си вземем обещанието: „За всичко, което поискате в молитва, вярвайте, че го получавате, и ще ви се сбъдне.”

УРОК 5: ВАЖНОСТТА НА МОЛИТВЕНИЯ ЧАС

„Всичките единодушно бяха в постоянна молитва (и моление) с някои жени и Мария, майката на Исус, и с братята Му” (Деян.1:14). Църквата на Исус Христос беше родена на молитвено събрание. Малко преди Господното възнесение на небесата, Исус каза на Своите ученици: „А вие стойте в града (Йерусалим), докато се облечете със сила отгоре” (Лука 24:49). Това и правеха те до деня на Петдесетница, когато Святият Дух падна на 120-те ученици в Горницата. След

изливането на Святия Дух можеш да си помислиш, че апостолите вече са се отпуснали и повече не са се нуждаели от постоянна молитва. Но те не разбираха нещата по този начин. Те установиха редовен, ежедневен молитвен час. Когато са отивали на този молитвен час в храма, тогава е станало първото голямо чудо на Ранната Църква. „И когато Петър и Йоан отиваха в храма в деветия час, часът на молитвата...” (Деян.3:1). Защо специален час на молитва? Хората са привикнали на навици. Освен ако не е установено специално време, натискът на обстоятелствата е толкова голям, че човек би изгубил духа на молитва съвсем скоро. Поради това в Ранната Църква беше определен час на молитва – деветия час на деня, три часа следобед по нашето време. Независимо кое време от деня сте избрали за молитва - тя трябва да бъде редовна. И когато хилядите новозаветни се вляха в Църквата, те също бяха поучавани да спазват този специален час на молитва. „И тъй, тия които приеха поучението му, се кръстиха; и в същия ден се прибавиха около три хиляди души. И те постоянстваха в учението на апостолите, в общуването, в разчупването на хляба и в молитвите” (Деян.2:41-42). С тази мощна и обединена молитвена сила, която се възнасяше към Бог, Църквата се придвижваше напред, превъзможвайки обстоятелствата. Пет хиляди души приеха Исус за свой Господ. Резултатът от това беше едно свирепо гонение, при което апостолите бяха хванати и хвърлени в затвора. Огромното множество отговори на това предизвикателство като се събираше редовно на молитва, издигайки „единодушно глас към Бог” (Деян.4:24). И Бог възнагради тяхната вяра като разтърси самото място, където те се събираха. „И като се помолиха, мястото, където бяха събрани, се разтърси и всички бяха изпълнени със Святия Дух, и с дързост говореха Божието Слово” (Деян. 4:31). Може да се добави също, че апостолите бяха освободени бързо от затвора. С течение на времето броят на учениците нарастна много. Възникнаха проблеми. Имаше оплаквания за неравноправността в служението и скоро стана явно, че ежедневни житейски задължения отнемаха времето на апостолите. Те видяха опасността, тяхното молитвено служение да бъде накърнено. Тогава събраха множеството и ги помолиха да изберат дякони, които да отнемат от тях този товар, за да могат те да се отдадат на духовните си задължения. Те казаха: „Не е добре ние да оставим Божието Слово и да прислужваме на трапези. Затова, братя, изберете измежду вас седем души с одобрен характер, изпълнени със Святия Дух и с мъдрост, които да поставим на тая работа” (Деян.6:2-4). Книгата Деяния на апостолите продължава, като набляга на изключително важната роля, която изиграва молитвата в Ранната Църква. Когато възниква друга голяма пречка и Петър бе хвърлен в затвора, за да изчака екзекуцията си, Църквата се моли без прекъсване, докато ангел не бе изпратен да отвори вратите на затвора за него. Когато Църквата изпрати нейните първи мисионери, стареите отдадоха себе си на молитва и пост. Ключът към непрекъснатата победа сред Божиите люде днес е – те да установят молитвен час и да не позволят той да бъде спрян или прекъснат.

УРОК 6: РАЗПОЗНАВАНЕ ПРИСЪСТВИЕТО НА БОГ

„И когато се молиш, не бъди като лицемерите, защото те обичат да се молят стоящи по синагогите и по ъглите на улиците, за да ги виждат човеците. Истина ви казвам: те са получили своята награда. А ти, когато се молиш, влез във вътрешната си стаичка и като си затвориш вратата, помоли се на своя Отец, Който е в тайно, и твоят Отец, Който вижда в тайно, ще ти въздаде на яве” (Мат.6:5,6). След напрегнатите дни на служение, нашият Господ създаде едно правило - когато е възможно, да намери място на усамотение, за да може да общува със своя Отец, без да бъде прекъсван. Имаше си причина за това. След като Исус стана Човешкия Син, Той взе върху Себе си ограниченията на човека. Като човек Той намери за необходимо да освободи Себе Си от всички неща, които биха Му попречили да се моли ефективно. Мощната молитва започва с разпознаването на Божието присъствие. Хората проявяват тенденция да се втурват в молитвата с непочтителна бързина. Несъгласуваността на някои молитви показва, че тези, които се молят, не осъзнават напълно, че те са в присъствието на Бог. Те се молят така, като че ли се молят в празното пространство. Ние трябва да осъзнаем, че Бог присъства, когато се молим и че Той се опитва да хване дори и шепота на тези, които искрено Го търсят. Въпреки че тронът на Бог е в небесата, Неговото присъствие на земята е съвсем реално - също както радиовълните. Те се разпръскват и информацията, която носят, става известна само на тези, които са се настроили. По същия начин Божият Дух докосва всеки един, който отваря сърцето си за Него. Бог е навсякъде. Неговият Дух не идва и не си отива. Въпреки това самарянката при кладенеца в невежеството си предполагаше, че Бог може да бъде намерен само на определено място. Исус ѝ показа верния начин, като ѝ каза, че всеки, който се покланя с Дух и истина, може да се покланя на Отец по всяко време и на всяко място. За да се молим ефективно, ние трябва да разберем, че Бог присъства, така както Христос присъстваше сред хората, които изказваха болките си пред Него, докато Той беше на земята. И както казва писателят на посланието към евреите: „А без вяра не е възможно да се угоди на Бог, защото който идва при Бог, трябва да вярва, че Той съществува, и че възнагражда тези, които Го търсят” (Евр.11:6). В присъствието на Бог ние намираме, че е много лесно да се молим и да упражняваме вяра. Когато се научим да разпознаваме Неговото присъствие, молитвата се превръща от неприятно задължение - в радост и удовлетворение.

УРОК 7: ИСТИНСКАТА МОЛИТВА ПОСТАВЯ БОГ НА ПЪРВО МЯСТО

„Да дойде Твоето царство; да бъде Твоята воля, както на небето, така и на земята!” (Матей 6:10). Голяма част от човечеството вярва в молитвата. Но също така и голяма част от хората мислят, че молитвата е полезна само във време на бедствие или криза, която засяга личните им интереси. Когато някаква напаст почука на вратата, молитвата идва инстинктивно на устните, както на светиите, така и на грешниците. Има някои, които са си създали навик да се молят, но

които гледат на молитвата като на средство за снабдяване на личните си нужди. Малко е числото на тези, които се молят за каузата на Христос като цяло. От тях пък малко разбират, че молитвата е поклонение, и че Бог очаква да изчистят нещо от своите молитви. Ако разберем това, ние ще открием една от най-големите тайни на молитвата. Докато ние си мислим, че е съвсем естествено да слагаме на първо място нашите нужди, когато идваме пред Бога, няма да имаме голям успех. Исус ни учи, че на първо място трябва да поставим Неговите интереси. Той обръща обичайния ред. Нека „да бъде Твоето име, Твоето царство, Твоята воля” и тогава идва – „дай ни, прости ни, води ни и снабдявай ни”. С други думи – Бог трябва да е на първо място. Колкото повече забравяме себе си и желаем Бог да бъде прославен, толкова по-голямо ще бъде благословието, което ще получим. Има два вида молитва: лична и застъпническа. Повечето хора прекарват голяма част от времето си в молитва за своите лични нужди и по-малко се застъпват за другите. Трябва да бъде точно обратното. Нашият молитвен живот е незрял, докато ние не научим този урок. Първите записани думи на Исус са: „А Той им каза: Защо Ме търсите? Не знаете ли, че трябва да бъда в дома на Моя Отец?”. Ако ние поставим Бог и Неговата работа на първо място, то тогава и Той ще ни постави на първо място.

УРОК 8: МОЛИТВАТА ТРЯБВА ДА БЪДЕ КОНКРЕТНА

„Всичко, каквото поискате в молитва вярвайте, че сте го получили, и ще ви се сбъдне” (Марка 11:24). „Приятелю, дай ми назаем три хляба” (Лука 11:5). Една от грешките, които правят хората, когато се молят е, че техните молитви не са конкретни. Хората молят Бог да ги благослови, да ги води, да бъде с тях, да им помага – все хубави неща, но тези молитви не са конкретни. Исус ни окуражава да се молим за определени неща и да очакваме Бог да ни отговори. Във всички други случаи на нашия живот, ние конкретизираме нещата. Когато отидем на супермаркета искаме хляб, месо, масло, плодове и др. и назоваваме марката, количеството и качеството. Когато отидем в магазина за мебели, казваме на продавача какво точно искаме – маса, стол, спален комплект, диван. По същия начин постъпваме и когато отидем в магазина за електроуреди, независимо дали ще купуваме пералня, хладилник или електрическа печка. Само, когато се молим, не определяме точно нещата. Хората могат да се изразяват добре в своята ежедневна работа, но когато застанат в молитва пред Бог, говорят с неясни понятия и в обобщен вид. От какво точно имате нужда? Дали това е специално водителство, финансов проблем, спасени любими хора, проблем въщи, някой от семейството ви има нужда от изцеление... Изговорете ясно това, от което имате нужда и очаквайте Бог да ви даде отговор. Но не чакайте първо да видите и тогава да повярвате. Представете си във вашето съзнание, че имате сега точно това, за което се молите, както Исус каза: „Вярвайте, че го получавате и ще ви се сбъдне.”

УРОК 9: МОЛИТВА В БОЖИЯТА ВОЛЯ

„Да бъде Твоята воля, както на небето, така и на земята” (Матей 6:10). „Но нека бъде не Моята воля, а Твоята” (Лука 22:42). Наистина, всичко е възможно за

този, който вярва, но това предполага, че вярващият трябва да разбере волята на Бога. Ние ще живеем в една изключително странна Вселена, ако всеки един живее според собственото си разбиране. Тогава ще имаме една дяволска Вселена, защото именно следването на собствената воля направи дявола това, което е сега. Божията воля предвижда най-доброто за всички Свои създания, като в това са включени вечността, всемогъществото и всезнанието на Бога. Ето защо, нашият молитвен потенциал зависи от степента на това, доколко ние можем да се отделим от света и от собствената си воля. Това обикновено е болезнено за нас, но навлизането в Божествената воля е най-доброто. Ето защо молитвата не е средство, чрез което можем да получим нещо за развлечение - например една млада жена може да се моли точно определен млад мъж да бъде нейният съпруг, но няма обещание в Библията, което да казва, че всеки човек, който тя си избере, може да бъде нейн съпруг. Тази жена трябва да разбере Божията воля за нея. Тогава нека се моли. Един мъж може да се моли да спечели един милион долара, но никъде в Библията не е обещано, че Бог ще даде на този човек точно тази сума. Друг може да се моли за осъществяването на някаква амбиция, която е извън Божия план за неговия живот. Бог има план за всеки. За да постигне най-доброто в живота си, човек трябва да разбере какъв е Божият план лично за него. Ние не можем да попаднем случайно в Божия план. Бог знаеше всичко за Еремия и Той го призова преди още да се бе родил (Ерем.1:5). Той предсказа идването на цар Кир, който щеше да освободи хората от Вавилонското робство, дълго преди да беше дошъл на белия свят. Бог има цел за всеки един от нас – цел, която е в хармония с Божественния план. Въпреки това, много хора не откриват този план. Те живеят така, както сами са избрали и накрая на живота си разбират, че са изпуснали целта на своя живот. Други пък влизат в Божия план само дотолкова, че са спасени, но те само са извадени като главня от огъня, без да имат някаква награда (I Кор.10:15). Божията воля е в хармония с нашите най-добри интереси. Тя не е нещо мистериозно и отделено от нашите разбирания. Библията ни разкрива много неща, които са Неговата воля. Божията воля е болестта да бъде премахната от нас (Изход 23:25). Божията воля е да благоуспяваме така, както благоуспява душата ни (III Йоан 2). Неговата воля е да се издигнем над безпокойството (Фил. 4:6). Неговата воля е да бъдем кръстени в Святия Дух (Мат.3:11; Деян. 2:17-18, 38-39). Божията воля е домашните ни да бъдат спасени (Деян.16:30-31). Този списък може да бъде продължен до безкрайност. Независимо от това, има неща, за които Божията воля е неизвестна. Когато се молим за тях, трябва да прибавим: „Нека бъде не Моята воля, а Твоята”. Исус се моли, ако е възможно тази чаша да Го отмине, но това не беше Божията воля. Затова Той трябваше да я изпие до дъно - да изпие всичко, дори смъртта. И Бог Го възвеличи. Затова Неговото име е над всяко друго име - както на небето, така и на земята.

УРОК 10: СИЛАТА НА ИЗПОВЕДТА И ХОДАТАЙСТВОТО

„Тогава обърнах лицето си към Господ Бог, за да отправя към Него молитва и молби с пост, вретиче и пепел. Когато се помолих на Господ моя Бог и се изповядах, рекох: О, Господи, велики и страшни Боже, Който пазиш завета и

милостта Си към ония, които Те любяат и пазят Твоите заповеди!” (Дан. 9:3,4). Пророк Даниил четеше книгата на Еремия. Тогава Бог му даде едно от най-великите откровения, които някога са давани на човек. Един пророк никога не отхвърля пророчествата, които са били дадени до този момент. Докато чете книгата на Еремия, Даниил научава, че опустошението на Йерусалим ще продължи 70 години. Осъзнавайки, че краят на това идва, той обръща лицето си към Господа, за да отправи към Него молби с пост, вретиче и пепел. Тогава пророкът започна своята изповед. Въпреки че няма записано нито едно прегрешение в целия живот на Даниил, той се идентифицира с греха на нацията. Забележете молитвата на неговата изповед: „Съгрешихме, постъпихме извратно, вършихме нечестие, бунтувахме се и се отклонихме от Твоите заповеди и Твоите съдби; и не послусахме слугите ти, пророците... На тебе, Господи, прилича правда, а на нас срам на лицето... Поради престъплението, което извършихме срещу Теб... и не послусахме гласа на Господа нашия Бог да ходим по законите... Да! Целият Израел пристъпи закона Ти... за която причина се изля върху нас проклетията” (Дан.9:5-11). Това, което прави Даниил, е повече от една изповед. Той идентифицира себе си с греха на народа. И докато пророкът се изповядва за „моя грях и греха на моя народ”, архангел Гавраил идва и му дава чудното пророчество за Месията. Архангелът се обръща към него с думите: „И аз дойдох да ти кажа това, защото си възлюбен” (Дан.9:23). Една от най-големите привилегии на вярващия е да бъде ходатай така, както Даниил: Той изповядва не само своя собствен грях, но и греха на целия народ; стоя в процепа между живота и смъртта, за да бъдат предпазени хората от гибел (Езекил 22:20-31). Ние виждаме Исус като върховен ходатай в Йоан 17 глава, където Той се моли не само за Своите ученици, но и за целия свят - да повярва чрез тяхното служение (Йоан 17:20). Ние виждаме отново това, когато апостол Павел следва стъпките на ходатайството, молейки се за децата на Израел, които са отхвърлили Божията правда, търсейки своята си (Римл.10:1-3). Павел показва една загриженост и солидарност, казвайки: „Защото бих желал сам аз да съм отлъчен от Христос, заради моите братя” (Рим.9:3). Каква любов е питаел той към тези хора! Каква нужда имаме ние днес от ходатаи, които да плачат ден и нощ за своята нация, която стои на ръба на катастрофата.

УРОК 11: ПРЕБЪДВАНЕТО В ХРИСТОС – КЛЮЧ КЪМ УСПЕШНАТА МОЛИТВА

„Ако пребъдвате в Мене и думите Ми пребъдват във вас, искайте каквото и да желаете, и ще ви бъде” (Йоан 15:7). За всяко обещание в Библията има условие. Обещанията и условията са неразделни. Ние можем да поискаме каквото желаем и то ще бъде направено, само ако пребъдваме в Христос и Неговите думи пребъдват в нас. Законът на Царството е: „Приближете се към Бога, и ще се приближи и Той към вас” (Яков 4:8). Ако ние пребъдваме в Него, Той винаги ще ни чува. Съответно, ние имаме право да бъдем чути, само ако пребъдваме постоянно в Бога. Когато сравняваме ежедневната практика на повечето християни с това мощно обещание, ние се шокираме от забележителното несъответствие. Трябва да приемем, че хиляди молитви, отправени към Бог, остават без отговор. Защо? Причината може да бъде само една: или Бог не

изпълнява Своите обещания, или тези, които се молят, не пребъдват изцяло в Христос. Против човешката природа е да признаваме нашите грешки и това налага да употребяваме по-често „ако е Твоята воля” във всички наши молитви. Разбира се, този вид молитва е не само подходящ, но и абсолютно задължителен в случаите, когато Божията воля не е ясна. Но за Бог е обидно, когато се молим по същия начин за неща, за които Неговата воля е ясно изразена. Очевидно е, че чрез това удобно обяснение ние извиняваме нашите пропуски. Забележете, че Исус даваше примера с лозата и пръчките: ако една пръчка не расте на лозата, тя съхне и не може да ражда плод. Пребъдването в Христос не е пасивно преживяване. Пръчката трябва винаги да расте. Новороденият отскоро християнин пребъдва в Христос, като живее според мярката на светлината, която е получил, но той трябва да продължава да расте в святост. Много хора скърбят, че е имало период, в който Бог е отговарял на техните молитви, но след това е дошло време, когато повечето от молитвите им не са получили отговор. Къде е грешката? Отговорът често се крие във факта, че такъв християнин вероятно се е опитал да живее в същата светлина, както и в миналото, вместо да напредва в по-дълбоко осветение и към нови предизвикателства на вярата. Вярата в Бог е едно, послушанието е друго, но те са взаимно свързани. Има съвременно учение на мисълта, което говори много за вярата, но казва малко за послушанието. Вярата се счита като средство за постигане на духовна сила, по същия начин както човек управлява силите на природата. Но вярата извън послушанието пред Бога може само да залийне и да умре. „Така и вярата, ако няма дела, сама по себе си е мъртва” (Яков 2:17). Истинската вяра изисква съзнателно и ежедневно подчиняване на Божията воля. Нашата плът трябва постоянно да бъде разпъвана. Както каза апостол Павел, ние трябва да умираме всеки ден за нашите егоистични желаниа и да се откажем от себе си, за да изпълним волята на Бога. Колко силна може да бъде собствената ни воля! Как упорито тя отказва да умре! Някои са толкова твърдоглави, че изоставят всичко друго, за да постигнат личната си цел, но нищо не е по-недостойно от плода на своеволието. Юда планира и извърши предателство към своя Учител за тридесет мизерни сребърника, но след като неговото усилие бе успешно и среброто бе в ръката му, то стана проклятие за него, така че той го изхвърли. Юда видя предателя в себе си твърде късно и разбра, че за няколко презрени сребърни монети бе продал най-святото нещо, което притежаваше - своето приятелство със Спасителя. Нищо чудно, че в това мрачно отчаяние той излезе през нощта и се самоуби. Малцина от нас биха извършили самоубийство като Юда, но всяко своеволие води в същата посока – към загубата на най-ценното нещо, което имаме. Защо трябва да чакаме последната секунда, за да се хвърлим в милостта на Бога и Неговата вяроност? Не може ли още сега, тук, на тая земя, да предадем себе си изцяло и безрезервно на каузата на Христос и да вършим Неговата воля, за да изпълним Божия план за нашия живот? Ние няма да загубим, ако направим това, защото ако пребъдваме в Него и Неговите думи пребъдват в нас, ние ще можем да поискаме каквото пожелаем, и то ще ни бъде. Да, да пребъдваме в Христос е в нашите възможности.

УРОК 12: МОЛИТВА И ПОКЛОНЕНИЕ В ДУХА

„Но идва часът, и сега е, когато истинските поклонници ще се покланят на Отца с дух и истина; защото такива иска Отец да бъдат поклонниците Му. Бог е Дух; и ония, които Му се покланят, с дух и истина трябва да се покланят” (Йоан 4:23-24). Хората, които се молят, обикновено не знаят какво е да се покланят в Духа. Самарянката при кладенеца беше една от тях. Тя попита Исус дали трябва да се покланяме в Йерусалим или на планината Герасин. Жената предположи, че поклонението се състои само в това – да намериш подходящо географско място за молитва. Исус подчерта, че мястото не е от значение. Това, което беше важно, е, че Бог е Дух, и следователно, истинското поклонение е поклонението в Духа. Наистина материалистите обявиха, че човекът не е нищо повече от едно човешко тяло и със смъртта му идва неговият край. Но Библията ни казва, че човекът е дух, душа и тяло. Кръщението в Святия Дух възобновява духа на човека. Ако Божият Дух бъде допуснат да има право на действие, тогава човешкият дух ще стане доминиращата част на своята природа. От друга страна, ако плътта доминира над духа, духът ще атрофира. Бог е Дух. Той е навсякъде и неограничен от пространството. Следователно ние можем да Му се покланяме, независимо дали сме на висока планина, в долина или долу в земните недра. Исус каза, че ще дойде час, когато хората трябва да Му се покланят в Духа. Това стана възможно с идването на Святия Дух. Поклонението в Духа е една от най-големите тайни на успешната молитва. Но как можем да навлезем в истинско поклонение в Духа? Най-вече чрез хвалението. Казано ни е да влезем в „портите Му със славословие и в дворовете Му с хваление” (Псалом 100:4). Ние разглеждаме това в нашия следващ урок.

УРОК 13: СИЛАТА НА ХВАЛЕНИЕТО

„Слушайте, цяла Юдея, вие йерусалимски жители, и ти царю Йосафате; така казва Господ на вас: Не бойте се, нито се плашете от това голямо множество; защото боят не е ваш, а Божий... Няма да е необходимо вие да се биете в този бой; подредете се, застанете и вижте със себе си извършеното от Господа избавление, Юдо и Йерусалиме; не бойте се, нито се плашете; утре излезте против тях, защото Господ е с вас” (II Лет. 20:15,17). Хвалението е много важен елемент на молитвата. То е нейният най-могъщ съюзник. Както Бог чува и отговаря на нашите молитви, така и в отговор Той очаква ние да Го хвалим и да Му благодарим. Въпреки голямото благословение, на което се радваше Израел, страната дойде под осъждане, защото не беше благодарна. „Понеже не си служил на Господа твоя Бог с веселие и с искрена радост, поради изобилието на всичко, затова ще слугуваш на неприятелите си, които Господ ще прати против теб, в глад, в жажда, в голота и в лишения от всичко; и Той ще сложи на шията ти железен ярем, докато те погуби” (Втор.28:47-48). Псалм 107:22 казва: „И нека принасят жертва на хвала, и радостно възвестяват делата Му”. Апостол Павел и Сила бяха арестувани и бити. Инструментите за мъчение бяха изорали бразди в техните гърбове, а краката им бяха оковани в клади. Тази картина беше твърде мъчителна и със сигурност това беше най-неподходящото време за хваление на Бога. Но двамата ученици избраха точно този час, за да дадат жертва на

хваление. „Но посред нощ Павел и Сила се молеха и пееха химни на Бога, а затворниците ги слушаха. И изведнъж стана голямо земетресение, така че основите на тъмницата се поклатиха; и веднага всички врати се отвориха, и оковите на всички се развързаха” (Деяния 16:25-26). Възможно е те да са се оплаквали на Бог известно време безрезултатно, но щом взеха позиция на свобода и победа и започнаха да хвалят Бога, дойде земетресението и ги освободи. Ако по време на най-големия съд, в момента на най-притискащата нужда, ти вземеш отношение на победа и прослава към Господа, Той ще изпрати, ако е необходимо и земетресение, което да те освободи. Като се молиш на Бог с вяра, самите основи на твоя затвор ще се разтърсят. Сега е времето на строгия съд, когато хвалението има най-голяма мощ. Йосафат беше в сериозна беда. До него дойде известие, че Моав и Амон са се обединили и направили общ заговор срещу Юда. Новината беше отчайваща. Но царят отрече паниката. Вместо това, той изведе целия народ на молитва и пост (II Лет.20:3-4). В молитвата си пред народа той не скри, че са безпомощни: „Защото в нас няма сила да противостоим на това голямо множество, което иде против нас, и не знаем какво да правим; а очите ни са отправени към Теб” (II Лет.20:12). Така те се молиха и се оставиха в ръцете на Бога. Тогава пророк Захария получи слово от Господа. Той каза на народа, че те не трябва да се страхуват, защото „Няма да е необходимо вие да се биете в този бой; подредете се, застанете и вижте със себе си извършеното от Господа избавление” (II Лет.20:17). Нашата борба не е срещу плът и кръв, а срещу духовни сили. В битката ни с тях има време за молитва, както и време за хваление и преклонение пред Бога. Молитвата и хвалението са крилата, на които можем да се реем нагоре и надолу, и да триумфираме над цялата сила на врага. Облаците сигурно ще изглеждат тъмни и тежки, но както славим Господа, хоризонтът ще се разчисти и ще видим, че слънцето ще грейне. Причината много хора да нямат успех в молитвената си битка, е, че те влизат в нея мрачни и подтиснати. С такова отношение не може да се създаде атмосфера на вяра. Псалмистът казва: „Влезте в портите Му с благодарност и в дворовете Му с хваление” (Пс.100:4). Дори преди да сме изказали желанието си, ние трябва да излеем сърцата си в хваление към Бог, като подходящ подход към Него, защото Той ни е показал великата Си милост. Ако имаш дух на мъка и тягост, замени го с одеждата на хвалението. Пророкът казва: „Да наредя за наскърбените в Сион, да им дам венец вместо пепел, миро на радост вместо плач, облекло на хваление вместо унил дух” (Исаия 61:3). Как можем да сторим това? Отговорът е прост. Трябва да съсредоточим погледа си не върху себе си, обстоятелствата или нашите чувства, а върху Христос и Неговото обещание. В Посланието на апостол Павел към евреите се казва: „И така, чрез Него нека принасяме на Бога непрестанно хвалебна жертва, т.е. плод от устни, които изповядват Неговото име” (Евр.13:15). Понякога хвалението е истинска жертва. Трудно е да хвалиш Бога, когато нямаш желание, но съчетаването на хвалението и молитвата кара Небето да работи в наша полза.